

1. גמול וקנין

וְיִשָּׁב יַעֲקֹב בְּאַרְצָא מִגְרֵי אֲבֵייו בְּאַרְצָא כְּעָנֻן: אֵלֶּה הַדְּלוֹת
וַיָּשָׁב יוֹסֵף יוֹסֵף בְּדֹשְׁבַע-עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רַעַה אֶת-אַרְצוֹ בְּצִיָּאן
הָיָה נְעוּר אֶת-בְּנֵי בְּלִיָּה וְאֶת-בְּנֵי זִלְפָּה וְנֵשִׁי אֲבֵייו וְנֵבֶה
יוֹסֵף אֶת-דֹּבְרָתָם רַעַה אֶת-אֲבִיהֶם: וַיִּשְׁאַל אֶת-יוֹסֵף
מִכְּלִבְנֵי בְּרִדְוֹתָהּ הִיא לֹא יָרְעָה לֹא מִתְּנֵת פָּסִים: וַיֵּרָא
אֲחִיו כִּי-אִתּוֹ אֶת-בְּנֵי אֲבִיהֶם מִכְּלִבְנֵי אֲחִיו וַיִּשְׂמָאוּ אֹתוֹ וְלֹא
יָכְלוּ דַבְּרוּ לְשָׁלֵם: וַיַּחֲלֵם יוֹסֵף הַלֹּס וַיִּגַּד לְאֲחָיו וַיִּסְפְּרוּ
עוֹד שְׂמָנָה אֹתוֹ: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיוּם שְׂמֹעַרְנָא הַהַלֵּס הָיָה אֲשֶׁר
חֻלְמֵתוֹ: וְהִנֵּה אֲנֵחְנוּ מֵאֲלֵמִים אֲלֵמִים בְּתוֹךְ הַשָּׂדֶה וְהִנֵּה
קָמָה אֲלֵמָתִי וַיִּסְעַבְהָ וְהִנֵּה תִסְבְּרָה אֲלֵמָתִים וַתִּשְׁתַּחֲוֶי
לְאֲלֵמָתִי: וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֲחָיו הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ עָלֵינוּ אִם-יִשְׁלוֹ
תִּמְשֹׁל בָּנוּ וַיִּסְפְּרוּ עוֹד שְׂמָנָה אֹתוֹ עַל-חֻלְמֵתוֹ וְעַל-דִּבְרוֹ:
וַיַּחֲלֵם עוֹד הַלֹּס אַחֵר וַיִּסְפֵּר אֹתוֹ לְאֲחָיו וַיֹּאמְרוּ הִנֵּה חֻלְמֵתִי
לֹא-יִסְפֵּר עוֹד הַנֶּה שְׂמָנָה וְהַלֵּל הַלֵּל וְאֲחִיו עִשְׂרֵי כּוֹכָבִים מִשְׁתַּחֲוִים
לָיו: וַיִּסְפֵּר אֶת-אֲבִיו וְאֶת-אֲחָיו וַיֹּאמְרוּ בְּאֵבִי וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִה
הַחֹסֶם אֲשֶׁר תִּלְמַד הַבּוֹא נִבְּאוּ אֵלַי וְאִפְרָיִם וְיַחֲזִיק
לְהַשְׁתַּחֲוֹת לָךְ אַרְצָה: וַיִּקְנָאוּ-בּוֹ אֲחָיו וְאֲבִיו שָׂמַר אֶת-
הַדָּבָר: וַיְגַלְלוּ אֲחָיו לַעֲוֹת לְעֵינֵי-אֲבִיהֶם בְּשֵׁם: וַיֹּאמְרוּ
יִשְׂרָאֵל אֶל-יוֹסֵף הַלֵּל אֲחִיךָ רַעִים בְּשֵׁם לְבָבָא וְאֶשְׁלַחְךָ
אֲחִיךָ וְאֶת-שָׁלוֹם הַיְצָאן וְהַשְׁבִּי דְבַר וַיִּשְׁלַחְהוּ מֵעֵמֶק הַבְּרָזָה
וַיֵּבֶא שְׂמָנָה: וַיִּמְצָאוּ אִישׁ וְהִנֵּה הָיָה בְּשָׂדֵה וַיִּשְׁאַלְהוּ
הָאִישׁ לֵאמֹר מַדְּמַתְּבָּקֶשׁ: וַיֹּאמְרוּ אֶת-אֲחָיו אַנְכִי מִבְּקֵשׁ
וְהַגִּידְתָּה לִּי אִיפֹה הֵם רַעִים: וַיֹּאמְרוּ הָאִישׁ כִּסְעוּ מִזֶּה כִּי
שְׂמֹעַתִי אֲמָרִים נִלְכְּדָה דְחַיְהָ וַיְגַדְלוּ יוֹסֵף אֶת-אֲחָיו וַיִּמְצָאוּם
בְּרָחֻק: וַיֵּרָא אֹתוֹ מִרְחֹק.

אמר ר' יוסף
בשעה שהעצמיות יושב בשלוח
ומבקשים לישב בשלוח בעולם
הזה השטן בא ומקטרג. אמר לא
היךן שהוא מקנה להם לעולם הזה
אלא שהם מבקשים לישב בשלוח
בעולם הזה. תרע לך שהוא פן.
יעקב אבינו על ידי שבקש לישב
בשלוח בעולם הזה נודג לו
שטנו של יוסף. וישב יעקב.
לא שלוחי ולא שקטתי. ולא
שלוחי מעשו ולא שקטתי מלך.
ולא נחתי מדינה. וביא ר' יוסף
עלי הרגלו של יוסף.

5. יוסף ופארה

יב) כני לטון עגוס וחרוה מדרו למנה חבו
והי"ס סביב יודע נהלוו שטנולן רוחו: (יה) מעמק
מכונן. והלא הכונן: ככה נהמח (כמדכי יג) ועלו
ככב ויבה עד הכונן חלל (ב"ר) מענה עמקה של
רוחו לר' הקבר הככונן לקיים מה ענהמח להכרהם
בין הכהנים (לעל טו) כי נג יהיה זכרן: ויכה סכפה.
(טוטס יה) מקום עוכן לטורעניות. סט קלקל הככש
כס עם חל דיה סט נהלקס מלקוס ביה דוד נהמח

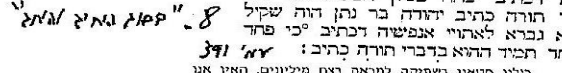
4. יהודים חסידים
י"ס בשואק רציון חיה רמא נחפזד אמר ליה טהאה את דכתיב
"אכתוב אשירי ארם מפרד תמיד אכר ליה הווא חבדרי
ואיל כתיבה דרב המננא אתנא אמר ליה סורים כע"י הווא
מפרדו ויאחיו ואשר יגורתי יבא ליה והא כתיב אשירי ארם מפרד

6. מדינת פתחים

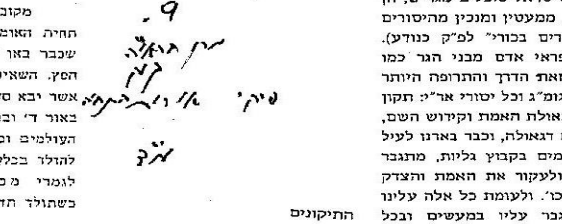
(כח) מדינת פתחים, בעלי פתוח גמלי השמעאלים ומכר
את יוסף לישמעאלים. עשו את המכר בעד המדינה
הסורית. ולא רצו לדרב ע"י הסורית פן יכורם כשחם
לפעמים בעירות למכר, אבל דבר ע"י בעלי הגמלים אינם
מתעבבים בעירות אבל כוונתם דרך מעבר לכבד, ועל
הדעת המכר, אבל הקונים היו המדינים⁴¹ הסורית כאשר
עמדו מכר אוחי אל מצרים (פס' לו). וכן קרה לנו בבת
שני שמכר קצנתו את כקנתו ביד האומות בפרס כשצור מלכ
ביח חשבונו זה על הדי⁴² שעשבו ישראל לרומים, וגרמו לנו
זה הגלות, כמו שהיה הענין בכתיבת יוסף שתלגלג הכבד וירדו
אבותינו למצרים, כדברים ז'ל⁴³.

7. וכל גדול הוא כל טבל וכל צער

וכל גדול הוא כל טבל וכל צער ישראל טובלים מגוים, הן
הכל ונתן הפרט ומכס"כ בעבודת קבוץ גלויות, ממעטין ומכניז מהסורים
של מלחמת גוג ומגוג, ופיתוחה משנת "אפרים כבוד" לפ"ק (כנועד)
אשרים לז, ביה הקירוס העומדים בפרץ נגד פראי אדם מכניז הגר כמו
שמוטב לנו, בהם עמים יגזל ויה' הישועה חזאת הדרד והתרופה היתר
גדולה בכוחה להקל, אף להסיך את כל יסורי גומ' ג וכל יסורי אר"י תקון
המדות ע"י קמת אנשי אמה בעיה"ק שע"י גאולה האמת וקידוש השם,
שהם עוקרי החכלות של כל מעשינו באחלתא דגאולה, וכבר בארנו לעיל
עפ"י רבנו שכלל אשר עקבות משיחא מתקדמים בקבוץ גלויות, מונגד
הסטי"א בכל ענין במלאכתו העיקרית לחדש ולעקור את האמת והצדק
כאמרו חז"ל, בעקבות משיחא האמת נכחד וכו'. ולעומת כל אלה עליו
לעשות וללחם בכל עוזנו בסעדי"ש, להתגבר עליו במעשים ובכל
התיקונים

8. "אמר מאיר ומה" 

ההנהגה מנסה אותנו טוב פעם במשכר תעבור על ארץ
ישראל, מן הראוי לקבוע כאן בבית: אין דבר טוע לעתיד
המופת של החרץ ככבד. פזימות הערבים אין מכוונת
רק לעממאות המדינית, אלא חלל כעם קיומו של חישוב
כלכלי. הם שומרים להשמיד, חלילה, את הישוב משה ועד
אשה, מעולל ועד יונק, ששור ועד שח. בחת האמפיה
של המרחה אמרתי בשם אבא מרי ז"ל כי פרעה "למפתח
לח" נמלכ מזור דור" אינה מובנית חלילה בעבודת
בעלמלתמורה למע מטיבים, אלא כוללת חובותהתקומות

9. 

2. נחמה ביהדות

ויהי כאשר נשמע
לסבבלט וטוביה ולגשם הערבי וליתר איבוינו כי בניתי
את החומה ולא נתור בה פריץ גם עדיעת יהיה דלתות
לא העמדות בשקעים: וישלח סבבלט וגשם אלי לאמר
לך ונעדה יהודי בכפידים בבקעת אונו והמה חשבים
לעשות לי רעה: ואשלחה עליהם מלאכים לאמר מלאכה
גדולה אני עשה ולא אוכל לדרת למה תשבת המלאכה

כאשר ארפה וירדתי אליכם: וישלחו אלי בדבר הזה ארבע
פעמים ואשיב אותם בדבר הזה: וישלח אלי סבבלט
בדבר הזה פעם תמישית את-נערו ואגרת פתוחה ברו:
כתוב פה פונים נשמע וגשמו אמר אלה ויהיהדים חשבים
למרוד על-כן אמה בונה החומה ואתה הנה להם למלך
בדברים האלה: וגם נביאים העמדת לקרא עליו בירושלם
לאמר מלך ביהודה נעמה ושמע למלך בדברים האלה
ונעמה לכה ונעצה יהודי: ואשלחה אלו לאמר לא נהיה
בדברים האלה אשר אתה אומר כי מלך אתה בודאם:

כי קלם מיראים אותנו לאמר ירפו ויהים מירמלאכה
ולא תעשה ועתה חזק את-ידי: ואני באתי בית שמעיה
בדוליה בן-מתישכאל והוא עיזר ואמרו געשו אל-בית
האלהים אל-תתן היכול ונסגרה דלתות היכול כי באים
להרד לאלה באים להרד: ואמרה האיש כמולו יברח
ובי כמוני אשר-יבוא אל-היכול ויהי לא אבוא: ואמרה
והנה לא-אלהים שלחו כי הנבואה דבר עלי וטוביה
וסבבלט שקרו: למען שכור הוא למען אירא ואעשה-כן
ותקאתו והנה להם לשם רע למען יתפוני:

אלהי לטוביה ולסבבלט כעשעשיו אלה וגם לנועדיה הנביאה
ולתרד הנביאה אשר היו מיראים אותי: ותשלם החומה
כאשר שמעו כל-אויביו וראו כל-הגוים אשר סביביתנו
ויפלו מאד בעיניהם וירעו כי מאת אלהינו נעשתה
המלאכה הזאת:

ההנהגה מנסה אותנו טוב פעם במשכר תעבור על ארץ
ישראל, מן הראוי לקבוע כאן בבית: אין דבר טוע לעתיד
המופת של החרץ ככבד. פזימות הערבים אין מכוונת
רק לעממאות המדינית, אלא חלל כעם קיומו של חישוב
כלכלי. הם שומרים להשמיד, חלילה, את הישוב משה ועד
אשה, מעולל ועד יונק, ששור ועד שח. בחת האמפיה
של המרחה אמרתי בשם אבא מרי ז"ל כי פרעה "למפתח
לח" נמלכ מזור דור" אינה מובנית חלילה בעבודת
בעלמלתמורה למע מטיבים, אלא כוללת חובותהתקומות

מקובלים או שמרירה דחנייה תהיה בארץ ישראל. סברל שהחיה
חחיה האופנה התעורר לבא. (ועל) הגשמייה שימכא חלולק מהאומה. אשר ידנו
שכבר לא מטרתם כולה תקפט את הנשמה. ויבאו ימים אשר תאמר אין בהם
הסף. השאיפה ליאיראילים נשאים וקדושים חדלל. ומנוול ירד הרוח וישקע עד
אשר יבא סער ויחפץ מהספה. ויירא או בעליל כי חוכן ישראל הוא בקודש עליונים.
באר ד' ובחורחה. בחשק אחרה הרוחנית, שהיא הגבורה הנמרדה הנמצאת את כל
העולמים וכל כחותיהם. הצורך למרירה זו היא הנטייה לצד התקרויות. ששכוחה
הלולל בכללות האומה בצורה תקיפה אחר אשר עברו פרקי שנים רבות. שנאספו
למדי מכלל האומה הנוצח והאפשרות להתפסקות תמרות. וזה הנטייה
כשתולד דורך בזעם וחחולל סופוה. והם הם חבלי נשיות אשר ויכנסו את העולם

והוא לא-טוב הדבר אשר-אתם עשים ואמר
הלוא בקראת אלהינו תלכו מתדפת הגוים אויביו: וגם-
אל אחי ונערי נשים בהם כספי רדגן נעובה נא את-המשא הזה:
בולו ע"י המכובדים.

2. נחמה ביהדות
בסללו שנת עשורים ואני היתה בשושן הפניה: ויבא חנני
אחר מאתי הוא ואנשים מיהודה ואשאלם על-היהודים
הפליקה אשר-גשארנו מן-שבוי ועל-ירושלם: ויאמרו לו
הנשואים אשר נשארנו מן-שבוי שם במדינה ברעה גדלה
והתרפה וחובות ירושלם מפרצת ושעריה נעלו באש: והיה
כשמועו את-הדברים האלה ישבתו ואבכה ואתאבלה
ימים ואחרי עם ומתפלל לפני אלהי השמים:

אנא אדני תהי נא אונג-לשבת אל-תפלת
עברך ואל-תפלת עבדיך החפצים לראה את-שמוך
והצליחה-נא לעבדך היום ותגידו לחכמים לפני האיש
הזה ואני הייתי משקה למלך:

והיה כאשר נשמע
החרני וטוביה העבר העממי ורע להם רעה גדלה אשר-
בא אדם לבקש טובה לפני ישראל:

2. נחמה ביהדות
סבבלט כיראנו בונים את-החומה ויהר לו וינעם הרבה
ולעג על-היהודים: ויאמר לו לפני אהיו וחיל שמירי ויאמר
מה היהודים האמללים עשים ויעזבו להם היוצחו היכול
ביום היתו את-האבנים מן-העדות העפר והמה שרופות:
וטוביה העממי אצלו ויאמר גם אשר-הם בונים אם-יעלה
שועל ופרץ חומת אבניהם: שמע אלהינו כיהיינו בונה
והשב תרפתם אל-ראשם ותגט לבנה בארץ שביה: ואל-
תבס על-ענינם ותשאטם מלפניך אל-תמותה כי הכעיסו
לנגד הבונים: ובנה את-החומה ותקשר כל-החומה עד-
הציד ויהי לב לעם לצשיות:

ויהי כאשר שמע סבבלט וטוביה והעדרים והעממים
והאשודיים כירעלתה ארובה לחמות וירושלם כירחלו
הפרצים להשתם ויתר להם מאד: ויקשרו כלם יחדו לבוא
להלחם בירושלם ולעשות לו תועה: ונהפול אל-אלהינו
ונעמיד משמר עליהם ויגם ולילה מפניהם: ויאמרו
יהודה כשל פח הסבל והעפר הרבה ואמתנו לא נוכל
לבנות בחומה: ויאמרו צרינו לא ידעו ולא יראו עד אשר-

נבוא אל-תוכם ותרגסו והשפתנו את-המלאכה: ויהי
כאשר-באו היהודים השלטים אצלם ויאמרו לנו עשר פעמים
מכל-המקומות אשר-תשבו עלינו: ואעמיד מתנחלות
למקום מאחורי לחוקה בצהרונים ואעמיד את-העם למשפחות
עם-חובותיהם רמיותם וקשתיהם: וירא ואקום ואמר
אל-היהודים ואל-תפגסו ואל-יתרו העם אל-תידאו מפניהם
את-אדני הגדול והגודא זכרו והלחמו על-אויכם בניכם
ובנתלכם נשיכם ובתיכם:

והוא לא-טוב הדבר אשר-אתם עשים ואמר
הלוא בקראת אלהינו תלכו מתדפת הגוים אויביו: וגם-
אל אחי ונערי נשים בהם כספי רדגן נעובה נא את-המשא הזה:
בולו ע"י המכובדים.